

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 23CoCsp/17/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2118207906
Dátum vydania rozhodnutia: 19. 12. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ľubica Bundzelová
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2022:2118207906.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedníčky senátu: JUDr. Ľubica Bundzelová a sudcov: JUDr. Janka Benkovičová a Mgr. Matúš Staríček v spore žalobcu: EOS KSI Slovensko, s.r.o., so sídlom Pajštúnska 5, Bratislava, IČO: 35 724 803, zastúpený: Remedium Legal, s.r.o., so sídlom Pajštúnska 5, Bratislava, IČO: 53 255 739, proti žalovanému: A. B., nar. XX.XX.XXXX, bytom C. XX, XXX XX D., zastúpený: Občianske združenie OPOS, so sídlom A. Hlinku 1084/24A, Trenčianska Teplá, IČO: 51 147 688, o zaplatenie 2.612,04 eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Trnava č.k. 20Csp/115/2018-162 zo dňa 22. novembra 2021 voči výroku II., takto

rozhodol:

Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti (výrok II.) a v závislom výroku o náhrade trov konania (výrok III.) **p o t v r d z u j e .**

Žalovaný má proti žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100%.

odôvodnenie:

Rozsudkom napadnutým odvolaním súd prvej inštancie konanie v časti o zaplatenie 2.170,15 eur s úrokmi z omeškania 5% ročne zo sumy 2.170,15 eur od 01.02.2018 do zaplatenia, zastavil (výrok I.). Vo zvyšnej časti žalobu zamietol (výrok II.) a žalovanému priznal nárok na plnú náhradu trov konania voči žalobcovi (výrok III.).

Svoje rozhodnutie súd právne odôvodnil použitím ust. § 497 Obchodného zákonníka, § 52 ods. 1, 2, 3 a 4, § 53 ods. 9, § 54a, § 100 ods. 1, § 101, § 103, § 565 Občianskeho zákonníka (v texte aj ako „OZ“), keď uviedol, že z vykonaného dokazovania a nesporných tvrdení žalobcu mal súd za preukázané, že medzi právnym predchodcom žalobcu - postupcom a žalovaným ako dlžníkom bola dňa 07.01.2015 uzavretá úverová zmluva, na základe ktorej právny predchodca žalobcu poskytol žalovanému ako dlžníkovi úver na kúpu osobného motorového vozidla Škoda Octavia vo výške 3.592,- eur. Kúpna cena vozidla bola 4.490,- eur, žalovaný uhradil časť kúpnej ceny vo výške 898,- eur. Žalovaný sa zaviazal úver splácať v mesačných splátkach vo výške 121,49 eur, splatných vždy do 4. dňa v mesiaci počnúc 04.02.2015. Žalovaný vykonal na predmetný úver celkové úhrady spolu vo výške 607,45 eur. Žalobca je v konaní aktívne legitimovaným z dôvodu postúpenia pohľadávky od postupcu. Súd námietku žalovaného týkajúcu sa nedostatku aktívnej vecnej legitimácie žalobcu posúdil ako nedôvodnú, keď žalovaný uvedenú námietku odôvodnil tým, že žalobca (resp. jeho právny predchodca) nepreukázali doručenie oznámenia o postúpení pohľadávky, čo súd posúdil ako neúčinné popretie skutkových tvrdení, keď žalovaný priamo neuviedol, že by mu dané oznámenie nebolo doručené, ale iba že túto skutočnosť žalobca nepreukázal. Zároveň mu toto oznámenie bolo doručené súdom.

Žalovaný neplnil dohodnuté splátky úveru riadne a včas. Podľa Hlavy 7 § 2 úverových podmienok je klient povinný celý čerpaný úver vrátať príslušenstva splatiť na požiadanie spoločnosti v prípade, že klient je v omeškaní s úhradou dvoch splátok či jednej splátky za časové obdobie dlhšie ako tri mesiace. Právny predchodca žalobcu listom zo dňa 08.10.2015 vyzval žalovaného k splateniu celého úveru. Právny predchodca žalobcu tiež vykonal záložné právo k zálohu, ktorým bola zabezpečená pohľadávka právneho predchodcu žalobcu z úverovej zmluvy, a to predajom zálohu na dražbe za cenu 3.150,- eur, pričom si uplatnil náklady spojené s dražbou zálohu vo výške 720,86 eur. Medzi stranami nebolo sporné, že žalovaný neplnil dohodnuté splátky riadne a včas a veriteľ bol oprávnený požadovať okamžité splatenie pôžičky, rovnako nebolo sporné vyhlásenie predčasnej splatnosti listom zo dňa 08.10.2015 a predaj vozidla na dražbe. Žaloba bola na súd podaná dňa 26.09.2018.

Právny predchodca žalobcu vyhlásil predčasnú splatnosť úveru dňa 08.10.2015. V zmysle § 53 ods. 9 OZ môže dodávateľ vyhlásiť predčasnú splatnosť najskôr po uplynutí troch mesiacov od omeškania so zaplatením splátky. V zmysle § 103 OZ, ak sa pre nesplnenie niektorej zo splátok stane zročným celý dlh, začne plynúť premlčacia doba odo dňa zročnosti nesplnenej splátky. Keďže právny predchodca žalobcu bol oprávnený vyhlásiť predčasnú splatnosť až po 3 mesiacoch od nezaplatenia splátky, splátka, pre ktorú vyhlásil právny predchodca žalobcu predčasnú splatnosť dňa 08.10.2015 musela byť splátka splatná 04.07.2015, keď od ďalších splátok do vyhlásenia predčasnej splatnosti neuplynuli tri mesiace. Premlčacia doba tak začala plynúť odo dňa splatnosti tejto splátky, t.j. dňa 04.07.2015. Uvedené neznamena, že by došlo k predčasnej splatnosti automaticky, alebo že by premlčanie pohľadávky začalo plynúť automaticky 3 mesiace po nezaplatení prvej splátky. V prípade, ak by sa právny predchodca žalobcu nerozhodol vyhlásiť predčasnú splatnosť pre nezaplatenie tejto splátky, ale neskoršej splátky, plynula by premlčacia doba od nezaplatenia tej splátky, ktorá viedla k vyhláseniu predčasnej splatnosti (porovnaj rozsudok Krajského súdu v Trnave, sp. zn. 23Co/45/2017, rozsudok Krajského súdu v Prešove, sp.zn. 3Co/115/2019). Vzhľadom na vyššie uvedené, premlčacia doba začala plynúť dňa 04.07.2015, žaloba bola podaná dňa 26.09.2018, t.j. viac ako 3 roky od začatia plynutia premlčacej doby, žalovaný nárok je teda premlčaný. Keďže súd dospel k záveru, že žalovaná pohľadávka je premlčaná a žalovaný vzniesol námietku premlčania, súd žalobu v celom rozsahu zamietol.

O nároku na náhradu trov konania súd rozhodol podľa ustanovenia § 262 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 CSP, keď žalovaný bol v konaní úspešný v celom rozsahu, súd mu priznal nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu. O výške náhrady trov konania rozhodne po právoplatnosti rozhodnutia samostatným uznesením súdny úradník.

Proti rozsudku súdu prvej inštancie podal v zákonnej lehote odvolanie žalobca, ktorý navrhol napadnutý rozsudok zmeniť a jeho žalobe vyhovieť s tým, že mu bude priznaný voči žalovanému nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu, resp. navrhol napadnutý rozsudok zrušiť a vec vrátiť súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Odvolanie odôvodnil tým, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a z dôvodu, že rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Uviedol, že sa nestotožňuje s právnym posúdením veci súdu a poukazuje na skutočnosť, že pri dohode o plnení dlhu v splátkach môže veriteľ od dlžníka žiadať vždy len splnenie príslušnej splátky, ktorá sa stane splatnou (zročnou). Každá zo splátok tak predstavuje samostatné plnenie a preto pre každú z nich plynie trojročná premlčacia doba podľa § 103 OZ samostatne. OZ ďalej v ust. § 565 umožňuje, aby sa veriteľ s dlžníkom dohodli, že ak sa nesplní niektorá splátka, môže veriteľ uplatniť právo na zosplatenie celého dlhu (tzv. strata výhody splátok). Veriteľ v takom prípade môže žiadať o zaplatenie celého dlhu, avšak toto svoje právo môže uplatniť len do splatnosti najbližšie nasledujúcej splátky, v opačnom prípade toto právo zaniká. Ak toto právo veriteľ uplatní, trojročná premlčacia doba, pokiaľ ide o celý zostávajúci dlh, začína plynúť odo dňa splatnosti splátky, pre nesplnenie ktorej došlo k vyhláseniu splatnosti celého dlhu. Ak však veriteľ toto právo nevyužije a ďalšia splátka sa stane splatnou, potom toto právo zaniká a vzniká mu až v prípade, ak dlžník nezplatí ani túto, ďalšiu splátku dlhu. V súvislosti s premlčaním nároku žalobca na tomto mieste zdôrazňuje, že neuplatnenie práva podľa ust. § 565 OZ do splatnosti najbližšie nasledujúcej splátky spôsobuje zánik tohto práva veriteľa. V posudzovanom prípade bolo preukázané, že žalovaný bol v čase vyhlásenia mimoriadnej splatnosti úveru v omeškaní s plnením splátok po dobu dlhšiu ako 3 mesiace

a zároveň bol upozornený na možnosť uplatnenia tohto práva (ako to vyžaduje ust. § 53 ods. 9 OZ). Keďže však právo vyhlásiť mimoriadnu splatnosť zaniká splatnosťou najbližšie nasledujúcej splátky, potom mimoriadna splatnosť úveru nemohla byť v posudzovanom prípade vyhlásená pre nesplnenie inej splátky, než splátky, ktorá vyhláseniu mimoriadnej splatnosti bezprostredne predchádzala, t. j. v danom prípade splátky splatnej dňa 04.10.2015. Pre všetky splátky, ktoré vyhláseniu mimoriadnej splatnosti predchádzali, tak v súlade s ust. § 103 OZ plyní samostatná trojročná premlčacia doba (napr. splátka splatná 04.10.2015 by sa tak premlčala 04.10.2018). Pre splátky splatné po vyhlásení mimoriadnej splatnosti (v prejednávanom prípade splátky splatné od 04.11.2015 do 04.01.2019) plyní premlčacia doba od splatnosti splátky, pre nesplnenie ktorej došlo k vyhláseniu mimoriadnej splatnosti úveru (t. j. splátky splatnej dňa 04.10.2015).

K uvedenému žalobca ďalej poukazuje na to, že uplatnený výklad druhej vety ust. § 103 OZ zo strany súdu predstavuje nezákonné skrátenie premlčacej doby o 3 (!) mesiace, a zároveň je v priamom rozpore s ust. § 565 OZ, keďže právo vyhlásiť mimoriadnu splatnosť pre nezaplatenie splátky so splatnosťou 04.07.2015 zaniklo splatnosťou nasledujúcej splátky dňa 04.08.2015.

Podľa nálezu Ústavného súdu SR z 22. júna 2017. sp. zn. II. ÚS 796/2016-65: „Právomoc všeobecných súdov vykladať zákony nemožno chápať tak, že by boli oprávnené vykladané ustanovenie zákona fakticky „novelizovať“. Išlo by totiž o porušenie ústavného princípu trojdelenia štátnej moci, z ktorého vyplýva, že právomoc meniť zákony patrí Národnej rade Slovenskej republiky ako orgánu zákonodarnej moci, nie teda súdom.

Žalobca si zároveň dovoľuje v tejto súvislosti poukázať aj na to, že súd sa v odôvodnení napadnutého rozhodnutia vôbec nevysporiadal so skutočnosťou, že splátka úveru splatná 04.10.2015 bola v prejednávanom prípade bez ohľadu na súdny výklad druhej vety ust. § 103 OZ uplatnená v rámci plynutia trojročnej premlčacej doby, nakoľko v prípade tejto splátky ide o splátku splatnú pred vyhlásením mimoriadnej splatnosti úveru – t. j. takú splátku úveru, pre ktorú plyní v zmysle prvej vety ust. § 103 OZ samostatná trojročná premlčacia doba – odo dňa jej splatnosti, pričom žaloba bola podaná na súde dňa 26.09.2018 (a teda splátka splatná 04.10.2015 nemôže byť považovaná za premlčanú, nakoľko splátka splatná dňa 04.10.2015 by sa premlčala až 04.10.2018).

V zmysle uvedeného má za to, že oprávnenie právneho predchodcu vyhlásiť mimoriadnu splatnosť pre nezaplatenie splátky splatnej dňa 04.07.2015 zaniklo v súlade s ust. § 565 OZ splatnosťou ďalšej splátky úveru. Z uvedených dôvodov je zrejmé, že v prípade, ak právny predchodca vyhlásil mimoriadnu splatnosť úveru podaním zo dňa 08.10.2015, tak toto svoje právo uplatnil v súlade s ust. § 565 OZ pre nezaplatenie splátky splatnej dňa 04.10.2015 (t. j. splátky, ktorá vyhláseniu mimoriadnej splatnosti úveru bezprostredne predchádzala a pre ktorej nezaplatenie mohol v súlade s ust. § 565 OZ vyhlásiť mimoriadnu splatnosť úveru), a zároveň toto svoje právo uplatnil v súlade s ust. § 53 ods. 9 OZ po omeškaní spotrebiteľa (žalovaného) s platením splátok po dobu dlhšiu ako 3 mesiace.

Premlčacia doba pre všetky splátky splatné po 08.10.2015 (splátky splatné od 04.11.2015 do konečnej splatnosti úveru 04.01.2019) tak začala v súlade s ust. § 103 OZ plynúť odo dňa nasledujúceho po dni zročnosti splátky, pre nesplnenie ktorej došlo k vyhláseniu mimoriadnej splatnosti úveru (v posudzovanom prípade odo dňa 05.10.2015) a uplynula by najskôr dňa 05.10.2018. Keďže žaloba bola na súde podaná dňa 26.09.2018 má žalobca za to, že svoj nárok uplatnil na súde pred uplynutím premlčacej doby a súd prvej inštancie vec nesprávne právne posúdil, ak dospel k opačnému záveru.

Poukázal na uznesenie Krajského súdu v Košiciach, sp. zn. 9CoCsp/66/2020 z 21.09.2021, uznesenie Krajského súdu v Košiciach, sp. zn. 2CoCsp/18/2021 z 31.05.2021, uznesenie Krajského súdu v Bratislave, sp. zn. 15CoCsp/13/2020 z 25.05.2020, uznesenie Krajského súdu v Nitre, sp. zn. 5Co/114/2017 z 28.04.2017, uznesenie Krajského súdu v Banskej Bystrici, sp. zn. 11Co/13/2018 z 26.09.2018, rozsudok Krajského súdu v Trenčíne, sp. zn. 17Co 228/2016 z 12.04.2017. Podporne

poukazuje i na uznesenie Krajského súdu v Košiciach, sp. zn. 3CoCsp/6/2020 z 15.01.2021, rozsudok Krajského súdu v Košiciach, sp. zn. 11CoCsp/78/2020 z 07.04.2021 a uznesenie Krajského súdu v Košiciach so sp. zn. 3CoCsp/30/2020 z 20.11.2020, pričom vo vzťahu k uvedenému zaujali obdobný právny názor. Na základe vyššie uvedeného žalobca navrhuje, aby odvolací súd rozsudok v napadnutom rozsahu preskúmal a v zmysle ustanovenia § 388 CSP ho zmenil tak, že žalovaného zaviazal k zaplateniu sumy vo výške 441,89 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5% ročne zo sumy 441,89 eur od 01.02.2018 do zaplatenia a žiadnej zo strán neprizná nárok na náhradu trov konania, resp. aby odvolací súd napadnutý rozsudok v zmysle ustanovenia § 389 ods. 1 CSP zrušil a vrátil vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

Žalovaný odvolanie nepodal, voči odvolaniu žalobcu sa nevyjadril.

Krajský súd v Trnave ako súd odvolací (§ 34 CSP), po zistení, že odvolanie bolo podané včas (§ 362 ods. 1 CSP), oprávneným subjektom – stranou, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 359 CSP), proti rozsudku súdu prvej inštancie, proti ktorému zákon odvolanie pripúšťal (§ 355 ods. 1 CSP), po skonštatovaní, že podané odvolanie má zákonné náležitosti (§ 127 a § 363 CSP) a že odvolateľ použil zákonom prípustné odvolacie dôvody (§ 365 ods. 1 písm. f/ a h/ CSP), preskúmal napadnuté rozhodnutie v medziach daných rozsahom (§ 379 CSP) a dôvodmi odvolania (§ 380 ods. 1 CSP), s prihliadnutím ex offio na prípadné vady týkajúce sa procesných podmienok, ktoré ale nezistil (§ 380 ods. 2 CSP), súc pritom viazaný skutkovým stavom ako ho zistil súd prvej inštancie (§ 383 CSP) a dospel k záveru, že odvolacie námietky vznesené žalobcom nie sú dôvodné.

Predmetom konania vedeného na súde prvej inštancie bolo zaplatenie sumy 2.612,04 eur s príslušenstvom, kde súd prvej inštancie v časti o zaplatenie sumy 2.170,15 eur s príslušenstvom konanie zastavil (v ktorej časti je konanie právoplatné) a vo zvyšnej žalovanej časti žalobu zamietol.

Predmetom odvolacieho konania je preskúmanie správneho postupu a napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie v časti, kde bola žaloba zamietnutá a žalovanému bol priznaný nárok na náhradu trov konania v celom rozsahu.

Odvolateľ odvolanie odôvodnil tým, že súd prvej inštancie na základe vykonaných dôkazov dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam [§ 365 ods. 1 písm. f) CSP] a napadnutý rozsudok vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci [§ 365 ods. 1 písm. h) CSP]. Odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. f) CSP je daný, ak výsledok hodnotenia dôkazov súdom prvej inštancie nezodpovedá postupu vyplývajúcejmu z ust. § 191 CSP, pretože súd zobral do úvahy skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov alebo prednesov strán sporu nevyplývajú, ani inak nevyšli počas konania najavo, alebo súd nezohľadnil rozhodujúce skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané a vyšli počas konania najavo, alebo v hodnotení dôkazov, prípadne poznatkov, ktoré vyplývajú z prednesov strán, alebo vyšli najavo inak, z hľadiska ich závažnosti (dôležitosti), zákonnosti, pravdivosti a vierohodnosti je logický rozpor, alebo ktorého odporujú ust. § 195 až 210 CSP. Odvolací dôvod v zmysle § 365 ods. 1 písm. h) CSP je daný, ak súd prvej inštancie posúdil vec podľa právnej normy, ktorá na zistený skutkový stav nedopadá, alebo právnou normu, síce správne určenú, nesprávne vyložil, prípadne ju na daný skutkový stav nesprávne aplikoval.

Zásada voľného hodnotenia dôkazov vyjadruje, že záver, ktorý si sudca urobí o pravdivosti, či nepravdivosti tvrdených skutočností, vzhľadom na poznatky získané z vykonaných dôkazov, je vecou vnútorného sudcovho presvedčenia a jeho logického myšlienkového postupu. Z tejto zásady vyplýva, že na nesprávnosť hodnotenia dôkazov možno usudzovať len zo spôsobu, akým súd hodnotenie vykonal. Ak nemožno v tomto smere vyčítať súdu žiadne pochybenia (napr. že výsledok hodnotenia dôkazov nezodpovedá pravidlám logického myslenia, alebo že súd vzal do úvahy skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov nevyplývajú alebo opomenul rozhodné skutočnosti, ktoré vyšli v konaní najavo), potom nie je ani možné polemizovať s jeho skutkovými závermi.

Podľa názoru odvolacieho súdu súd prvej inštancie vykonal dostatočné dokazovanie za účelom zistenia skutkového stavu, na základe vykonaných dôkazov dospel k správnym skutkovým zisteniam, výsledok hodnotenia dôkazov zodpovedal postupu vyplývajúcemu z ust. § 191 CSP, pretože súd zobral do úvahy len skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov, prednesov strán sporu vyplynuli, zohľadnil rozhodujúce skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané a vyšli počas konania najavo a výsledok hodnotenia dôkazov zodpovedá pravidlám logického myslenia. V odôvodnení svojho rozsudku súd prvej inštancie jasne a výstižne vysvetlil, ako posúdil podstatné skutkové tvrdenia a právne argumenty strán, ktoré skutočnosti považoval za preukázané a ktoré nie, ktoré dôkazy vykonal, z ktorých dôkazov vychádzal a ako vyhodnotil, a ako vec právne posúdil, teda odôvodnenie napadnutého rozhodnutia má všetky atribúty vyžadované ust. § 220 ods. 2 CSP a nemožno mu nič vyčítať.

Podľa názoru odvolacieho súdu súd prvej inštancie vec správne právne posúdil, použil správne právne predpisy a tieto i správne vyložil a na daný skutkový stav správne aplikoval.

Pretože odvolací súd v celom rozsahu preberá súdom prvej inštancie zistený skutkový stav, ktorý vykonal dokazovanie v rozsahu potrebnom pre posúdenie žalobou uplatneného nároku, jeho výsledky jednotlivo i vo vzájomných súvislostiach správne vyhodnotil a napokon dospel k správnym skutkovým záverom, pokiaľ ide o skutočnosti právne rozhodné pre posúdenie žalobou uplatnených nárokov, a pretože odvolací súd v celom rozsahu zdieľa i právne závery prvoinštančného súdu vo veci, ktorý na vec aplikoval správne hmotno-právne ustanovenia a tieto v súvislosti s danou vecou i správne vyložil, s poukazom na ust. § 387 ods. 2 CSP odvolací súd už iba odkazuje na správne a presvedčivé písomné vyhotovenie rozsudku.

Pokiaľ ide o nároky zo spotrebiteľskej zmluvy, ustanovenie § 53 ods. 9 OZ v znení účinnom od 1. júla 2011 umožňuje uplatniť právo podľa § 565 OZ až po trojmesačnom omeškaní s niektorou splátkou. V tejto časti je toto ustanovenie lex specialis k § 565 druhej vety OZ, podľa ktorého možno toto právo uplatniť len do splatnosti nasledujúcej splátky. Ak totiž pri úvere splácanom mesačnými splátkami musí uplynúť trojmesačné omeškanie s niektorou splátkou, za ten čas sa stanú splatné najmenej dve ďalšie splátky. Ak by malo platiť doslovne obmedzenie § 565 druhej vety OZ, veriteľ by z takejto spotrebiteľskej zmluvy nikdy nemohol uplatniť právo na zosplatenie podľa § 565 OZ. To je však v rozpore s ustanovením § 53 ods. 9 OZ, ktorý jasne hovorí, že toto právo uplatniť môže, avšak len za tam uvedených podmienok. Teda v prípade spotrebiteľskej zmluvy môže veriteľ uplatniť právo podľa § 565 OZ po uplynutí trojmesačného omeškania s niektorou splátkou bez ohľadu na to, že medzičasom boli zročné ďalšie splátky. Právo požadovať zaplatenie celého dlhu však napriek tomu zostáva právom veriteľa, nie jeho povinnosťou. Ani z § 53 ods. 9 OZ, ani z iných ustanovení totiž nemožno dovodiť, že by ich cieľom malo byť tlačiť dlžníka do čo najskoršieho zosplatenia celého dlhu. Takýto výklad by bol navyše aj v rozpore s ochranným účelom § 53 ods. 9 OZ. Ak toto ustanovenie obmedzuje veriteľa vo využití jeho práva tak, že ho možno využiť až po trojmesačnom omeškaní (teda nie napr. po niekoľkodňovom krátkom omeškaní so splatením splátky), ťažko možno uvažovať, že jeho účelom má byť zároveň čo najskôr dlžníka zbaviť výhody splátok.

Ustanovením § 53 ods. 9 OZ tak nemožno právu veriteľa podľa § 565 OZ dávať charakter povinnosti, v dôsledku čoho ani nemožno účinky nevyužitia tohto práva pre veriteľa posudzovať prísnejšie než to robí samotný § 565 OZ. Podľa § 565 OZ vety druhej, veriteľ môže toto právo uplatniť len do splatnosti ďalšej splátky. Ak ho nevyužije, možnosť uplatniť toto právo zaniká vo vzťahu k predošlej splátke, ale zároveň znova vzniká vo vzťahu k novej omeškanej splátke a trvá zasa až do splatnosti najbližšej ďalšej splátky. Ustanovenie § 53 ods. 9 OZ potom viaže možnosť vykonať právo podľa § 565 na trojmesačné omeškanie s jednou splátkou. V súvislosti s § 53 ods. 9 OZ potom treba druhú vetu § 565 OZ interpretovať tak, že možnosť vykonať toto právo (ak bolo dohodnuté v spotrebiteľskej zmluve) vzniká uplynutím trojmesačného omeškania s niektorou splátkou a trvá do okamihu, kedy by uplynulo trojmesačné omeškanie s ďalšou splátkou, teda kedy by vznikla veriteľovi podľa § 53 ods. 9 OZ nová (ďalšia) možnosť toto právo uplatniť. Takýmto výkladom sa zabezpečí vzájomný súlad § 53 ods. 9 OZ

s ratio legis § 565 druhej vety OZ. V dôsledku toho tak musí (rovnako ako podľa § 565 druhej vety OZ) platiť, že ak veriteľ svoje právo podľa § 565 nevyužije do najbližšieho termínu, kedy by ho využiť mohol (teda do najbližšieho dátumu uplynutia troch mesiacov od splatnosti splátky nasledujúcej po tej omeškanej splátke, kvôli ktorej toho právo môže uplatňovať), nemôže už kvôli omeškaniu s danou konkrétnou splátkou využiť. Môže ho využiť len kvôli (trojmesačnému) omeškaniu s ďalšou splátkou, pokiaľ s ňou je dlžník tiež v omeškaní. Ak s ňou v omeškaní nie je, nemôže ho využiť vôbec.

Vyššie uvedené závery však nemajú žiaden vplyv na plynutie premlčania. Ustanovením § 53 ods. 9 OZ sa totiž nijako novelizovalo ustanovenie § 103 OZ, preto aj v prípade spotrebiteľských zmlúv platí, že premlčacia doba začína plynúť od zročnosti splátky, kvôli ktorej sa predčasné splatenie žiada, nie od okamihu splatnosti splátky, ktorá vyhláseniu mimoriadnej splatnosti bezprostredne predchádzala (t.j. v danom prípade splátky splatnej dňa 04.10.2015), ako to nesprávne namieta odvolateľ. Ako už bolo uvedené, keď § 53 ods. 9 OZ umožňuje predčasné splatenie uplatniť až po trojmesačnom omeškaní s niektorou splátkou, je práve táto splátka tou splátkou, „pre nesplnenie ktorej sa stane zročným celý dlh“ v zmysle § 103 OZ. Preto od zročnosti tejto splátky plynú premlčacia doba v zmysle tohto ustanovenia. Pri posudzovaní začiatku plynutia premlčacej doby je teda potrebné zistiť, s ktorou konkrétnou splátkou bol dlžník v čase vykonania tohto práva zo strany veriteľa v omeškaní práve tri mesiace (nie dlhšie) a od jej zročnosti potom plynú premlčacia doba zvyšku dlhu podľa § 103 OZ. Opačný názor odvolateľa, podľa ktorého by premlčacia doba mala začať plynúť až okamihom splatnosti splátky, ktorá vyhláseniu mimoriadnej splatnosti bezprostredne predchádzala, nie je správny a odporuje práve citovaným ustanoveniam § 103 OZ. Ako už bolo zdôraznené, toto ustanovenie je totiž vo svojej podstate lex specialis k všeobecnému ustanoveniu § 101 OZ, ktoré viaže začiatok plynutia premlčacej doby v podstate na okamih splatnosti splátky, pre ktorú sa stal zročným celý dlh (§ 565 OZ a § 53 ods. 9 OZ). Pokiaľ aj žalobca odkazuje na iné rozhodnutie i odvolacích súdov, odvolací súd dodáva, že týmito nie je viazaný, navyše v tomto smere sám poukazuje na závery odvolacích senátov Krajského súdu v Trnave, napr. sp. zn. 23CoCsp 5/2022 zo dňa 19.12.2022, sp. zn. 25Co 163/2019 zo 14.01.2020, sp. zn. 11CoCsp 53/2021 zo 07.06.2022, sp. zn. 11CoCsp 54/2021 z 21.06.2022.

S prihladnutím na vyššie uvedené sa odvolací súd v celom rozsahu stotožnil s právnym názorom súdu prvej inštancie vysloveným v odôvodnení napadnutého rozsudku.

Ďalšie argumenty žalobcu odvolací súd považoval pre rozhodnutie vo veci samej za nerozhodné, keď i podľa už konštantnej judikatúry tak národných, ako aj nadnárodných súdov, súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené stranami, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzanými stranami. Odôvodnenie rozhodnutia tak nemusí dať odpoveď na každú jednu poznámku, či pripomienku strany, ktorá ju nastolila. Je však nevyhnutné, aby bolo reagované na podstatné a relevantné argumenty strán (porovnaj napr. rozhodnutia Ústavného súdu SR sp. zn. II. ÚS 251/2004, III. ÚS 209/2004, II. ÚS 200/2009 a pod.).

Vychádzajúc z uvedeného odvolacia námietka žalobcu, podľa ktorej súd mal v predmetnej veci plynutie trojročnej premlčacej lehoty počítat' až od 04.10.2015 (a teda žaloba bola podaná na súde pred jej uplynutím), bola odvolacím súdom posúdená ako nedôvodná. Preto odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie podľa § 387 ods. 1, 2 CSP v jeho zamietajúcom výroku II. a výroku III. o trovách konania z dôvodu vecnej správnosti potvrdil.

V odvolacom konaní plne úspešnému žalovanému súd podľa § 396 ods. 1 CSP a § 255 ods. 1 CSP priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania voči v spore neúspešnému žalobcovi v plnom rozsahu, o výške ktorej rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník (§ 262 ods. 2 CSP).

Senát krajského súdu uvedený rozsudok prijal pomerom hlasov 3:0, teda jednohlasne.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).
Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak
sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,

ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).
Dovolanie je podľa § 421 CSP prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,
pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,

ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).
Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).
Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak
napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvom pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 CSP).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP).

Dovolanie môže podať intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 (§ 425 CSP).

Prokurátor môže podať dovolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo ak do konania vstúpil (§ 426 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plyní znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1).

Povinnosť podľa ods. 1 neplatí, ak je
dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

dovolať v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 CSP).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 CSP).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 CSP).